

“मीठे बच्चे- तिमीलाई समयमा आफ्नो घर फर्केर जानु छ, त्यसैले यादको रफ्तारलाई बढाऊ, यस दुःखधामलाई भुलेर शान्तिधाम र सुखधामलाई याद गर।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ एउटा गहन रहस्य तिमीले मनुष्यहरूलाई सुनायौ भने उनीहरूको बुद्धिमा हलचल मच्चिन्छ?

उत्तर:- उनीहरूलाई गहन रहस्य सुनाऊ- आत्मा यति सानो बिन्दु छ, त्यसमा सदाको लागि पार्ट भरिएको छ, जुन पार्ट बजाइरहन्छ। कहिल्यै थाक्दैन। मोक्ष कसैलाई मिल्न सक्दैन। मनुष्यहरू धेरै दुःखलाई देखेर भन्छन्- मोक्ष मिले राम्रो हुन्थ्यो, तर अविनाशी आत्मा पार्ट नखेली रहन सक्दैन। यो कुरा सुनेर उनीहरू भित्र हलचल मच्चिन्छ।

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूलाई बाबा सम्झाउनु हुन्छ, यहाँ त छन् रूहानी बच्चाहरू। बाबा दिनहुँ सम्झाउनु हुन्छ- वास्तवमा यस दुनियाँमा गरिबहरूलाई कति दुःख छ, अहिले बाढी आदि आउँदा गरिबहरूलाई कति दुःख हुन्छ, उनीहरूको सामान आदिको के हालत हुन्छ। दुःख त हुन्छ नि! अपार दुःख छ। धनीहरूलाई सुख छ तर त्यो पनि अल्पकालको लागि। धनी व्यक्तिहरू पनि बिरामी हुन्छन्, मृत्यु पनि धेरै हुन्छ- आज फलानो मर्यो, आज यो भयो। आज राष्ट्रपति छ, भोलि गद्दी छोड्नुपर्छ। घेरेर उनलाई निकालिदिन्छन्। यो पनि दुःख भयो। बाबाले भन्नुभएको छ- दुःखको पनि लिस्ट निकाल। यस दुःखधाममा कुन-कुन प्रकारका दुःख छन्। तिमी बच्चाहरूले सुखधामलाई पनि जानेका छौ, दुनियाँले केही पनि जानेका छैनन्। दुःखधाम र सुखधामको तुलना उनीहरू गर्न सक्दैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीहरूले सबै कुरा जानेका छौ। मान्छन्- वास्तवमा यिनीहरूले सत्य बोल्छन्। यहाँ जसका ठूला-ठूला भवन छन्, एरोप्लेन छन्, उनीहरूले सम्झन्छन्- कलियुग अझै ४० हजार वर्ष चल्छ। त्यसपछि सत्ययुग आउने छ। घोर अँध्यारोमा छन् नि। अब उनीहरूलाई नजिक ल्याउनु छ। थोरै समय बाँकी छ। कहाँ उनीहरू लाखौं वर्ष भन्छन्, कहाँ तिमी ५ हजार वर्ष सिद्ध गरेर बताउँछौ। यो ५ हजार वर्षपछि चक्र दोहोरिन्छ। ड्रामा कुनै लाखौं वर्षको कहाँ हुन्छ र! तिमीले बुझिसकेका छौ- जे हुन्छ त्यो ५ हजार वर्षमा नै हुन्छ। त्यसैले यहाँ दुःखधाममा बिमारी आदि सबै हुन्छ। तिमीले त मुख्य थोरै कुरा लेख। स्वर्गमा दुःखको नाम-निशान हुँदैन। अहिले बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- मृत्यु सामुन्ने खडा छ, यो त्यही गीता अध्याय (एपिसोड) चलिरहेको छ। अवश्य पनि संगममा नै सत्ययुगको स्थापना हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई राजाहरूको पनि राजा बनाउँछु। अवश्य पनि सत्ययुगको नै बनाउनु हुन्छ नि। बाबा राम्रोसँग सम्झाउनु हुन्छ।

अब हामी जान्छौं सुखधाम। बाबालाई लिएर जानुपर्छ। जसले निरन्तर याद गर्छ उसले नै उच्च पद पाउने छ, त्यसको लागि बाबाले युक्तिहरू बताइरहनुहुन्छ। यादको रफ्तारलाई बढाऊ। कम्भको मेलामा पनि समयमा जानुपर्छ। तिमीलाई पनि समयमा नै जानु छ। यस्तो होइन- छिटो छिटो गएर पुगिहाल्छौं। यो छिटो छिटो गर्नु आफ्नो हातमा हुँदैन। यो त ड्रामामा निश्चित हुन्छ। महिमा सारा ड्रामाको छ। यहाँ कति दुःख दिने जीव-जन्तु आदि छन्। सत्ययुगमा यी हुँदैनन्। मनमा विचार गर्नुपर्छ- त्यहाँ यो-यो होला। सत्ययुग त याद आउँछ नि। सत्ययुगको स्थापना बाबाले गर्नुहुन्छ। पछि गएर सारा ज्ञानको सार बुद्धिमा आउने छ। जसरी बीज कति सानो, वृक्ष कति ठूलो हुन्छ। त्यो त हो जड चीज, यो हो चैतन्य। यसको बारेमा कसैलाई थाहा छैन, कल्पको आयु लम्बा-चौडा गरिदिएका छन्। यहाँ नै धेरै सुख हुन्छ भने दुःख पनि यहाँ नै हुन्छ। बिमारी आदि पनि यहाँ नै धेरै हुन्छन्। यहाँ लामखुट्टे सरह मनुष्यहरू मर्छन् किनकि आयु छोटो छ। यहाँका सफाई गर्नेवाला र बेलायतका सफाई गर्नेहरूमा कति फरक छ। बेलायतबाट सारा आविष्कार यहाँ आउँछ। सत्ययुगको नाम नै स्वर्ग हो। त्यहाँ सबै सतोप्रधान हुन्छ। तिमीलाई सबै साक्षात्कार हुन्छ। यो हो संगमयुग, बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ, सम्झाउँदै रहनुहुन्छ, नयाँ-नयाँ कुरा सुनाउँदै रहनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- दिन-प्रतिदिन गहन कुरा सुनाउँछु। बाबा यस्तो बिन्दु हुनुहुन्छ, उहाँमा सदाको सारा पार्ट भरिएको छ, यो कुरा पहिला कहाँ थाहा थियो र! तिमी पार्ट बजाउँदै आएका छौ, यो तिमीले कसैलाई बतायौ भने बुद्धिमा कति हलचल हुन्छ- यिनीहरूले के भन्छन्, यति सानो बिन्दुमा सारा पार्ट भरिएको छ, जुन बजाइरहन्छ, कहिल्यै थाक्दैन! कसैलाई पनि थाहा छैन। अहिले तिमी

बच्चाहरूले बुझेका छौं- आधाकल्प हुन्छ सुख, आधाकल्प हुन्छ दुःख। धेरै दुःख देखेपछि नै मनुष्यहरू भन्छन्- यस भन्दा त मोक्ष पाए हुन्थ्यो। जब तिम्रो सुखमा, शान्तिमा हुन्छौ तब कहाँ यस्तो भन्छौ र। यो सारा ज्ञान अहिले तिम्रो बुद्धिमा छ। जसरी बाबा बीज भएको कारणले उहाँमा सारा वृक्षको ज्ञान छ। वृक्षको नमूना रूप देखाइएको छ। ठूलो कहाँ देखाउन सकिन्छ र। बुद्धिमा सारा ज्ञान आइहाल्छ। त्यसैले तिम्रो बच्चाहरूको कति विशाल बुद्धि हुनुपर्छ। कति सम्झाउनु पर्छ, फलानो-फलानो यति समयपछि फेरि पार्ट खेलन आउँछन्, यो कति ठूलो विशाल ड्रामा हो। यो सारा ड्रामालाई त कहिल्यै कसैले देख्न पनि सक्दैन। असम्भव छ। दिव्य दृष्टिबाट त राम्रो कुरा देखिन्छ। गणेश, हनुमान् यी सबै हुन् भक्तिमार्गका। तर मनुष्यहरूको भावना बसेको हुन्छ त्यसैले छोड्न सक्दैनन्। अब तिम्रो बच्चाहरूलाई पुरुषार्थ गर्न छ, कल्प पहिलाको जस्तै पद पाउनको लागि पढ्नु छ। तिम्रोलाई थाहा छ- पुनर्जन्म त हरेकलाई लिनु नै छ। सिढी कसरी उत्रेका छौं, यो त बच्चाहरूले जानिसकेका छन्। जसले स्वयं जानेका छन् उनीहरूले अरूलाई पनि सम्झाउन थाल्छन्। कल्प पहिला पनि यस्तै गरेको हुनुपर्छ। यसरी नै म्युजियम बनाएर कल्प पहिला पनि बच्चाहरूलाई सिकाइएको थियो। पुरुषार्थ गरिरहन्छन्, गरिरहने छन्। ड्रामामा निश्चित छ। यसरी त धेरै हुन्छन्। गल्ली-गल्लीमा घर-घरमा यो स्कुल हुने छ। हो केवल धारणा गर्ने कुरा। भन- हाम्रा दुई पिता हुनुहुन्छ, ठूलो जो छ उहाँलाई नै पुकारिन्छ- रहम गर्नुहोस्, कृपा गर्नुहोस् भनेर। बाबा भन्नुहुन्छ- माग्नाले केही पनि मिल्दैन। मैले त मार्ग बताइदिएको छु। म आउँछु नै मार्ग बताउन। सारा वृक्ष तिम्रो बुद्धिमा छ।

बाबा कति मेहनत गरिरहनुहुन्छ। बाँकी धेरै कम समय बचेको छ। मलाई सेवाधारी बच्चाहरू चाहिन्छ। घर-घरमा गीता पाठशाला हुनुपर्छ। अरू चित्र आदि नराख, केवल बाहिर लेख। चित्र त यो ब्याज नै काफी छ। पछि गएर यो ब्याज नै तिम्रो काममा आउने छ। इशाराको कुरा छ। थाहा हुन्छ बेहदका बाबाले अवश्य स्वर्ग नै रचनुहुन्छ। त्यसैले बाबालाई याद गर्यौ भने नै स्वर्गमा जान्छौ। हामी पतित छौं, यादले नै पावन बन्छौं अरू कुनै उपाय छैन, यो त सम्झन्छौ। स्वर्ग हो पावन दुनियाँ, स्वर्गको मालिक बन्नको लागि पावन अवश्य बन्नपर्छ। स्वर्गमा जानेवाला फेरि नर्कमा कसरी गोता खान्छ, त्यसैले भनिन्छ मनमनाभव। बेहदका पितालाई याद गर्यौ भने अन्त मति सो गति हुन्छ। स्वर्गमा जानेवाला विकारमा कहाँ जान्छन् र! भक्तहरू यति विकारमा जाँदैनन्। संन्यासीहरूले पवित्र बन भन्दैनन् किनकि स्वयंले नै विवाह गराउँछन्। उनीहरूले गृहस्थीहरूलाई भन्छन्- महिना-महिनामा विकारमा जान सक्छौ। ब्रह्मचारीहरूले भन्दैनन् तिम्रोहरूलाई विवाह गर्न छैन। भन्ने छैनन्। तिम्रो पासमा गन्धर्वी विवाह गर्छन् फेरि पनि दोस्रो दिन खेल खलास गरिदिन्छन्। मायाले धेरै खिच्छ। फेरि पनि पवित्र बन्ने पुरुषार्थ यस समयमा नै हुन्छ, फेरि छ प्रारब्ध। त्यहाँ त रावण राज्य नै हुँदैन। विकारी ख्याल नै आउँदैन। विकारी रावणले बनाउँछ। निर्विकारी शिवबाबाले बनाउनु हुन्छ, यो पनि याद गर्नु छ। घर-घरमा क्लास भयो भने सबै सम्झाउनेवाला बन्छन्। घर-घरमा गीता पाठशाला बनाएर घरभेटीलाई सुधार्नु छ। यसरी वृद्धि भइरहन्छ। साधारण र गरिब, उनीहरू मानौं साथी ठहरिए। ठूला-बडा मानिसहरूलाई साना-साना मानिसहरूको सत्सङ्गमा आउन पनि लाज लाग्छ किनकि जादू छ भनेर सुनेका छन् नि, भाइ-बहिनी बनाउँछन् रे। अरे, यो त राम्रो हो नि। गृहस्थीमा कति झन्झट हुन्छ। फेरि कति दुःखी हुन्छन्। यो हो नै दुःखको दुनियाँ। अपार दुःख छ फेरि सुख पनि त्यहाँ अपार हुन्छ। तिम्रो लिस्ट बनाउने कोसिस गर। २५-३० मुख्य-मुख्य दुःखको लिस्ट निकाल।

बेहदका बाबासँग वर्सा पाउनको लागि कति मेहनत गर्नुपर्छ। बाबाले यस रथद्वारा हामीलाई सम्झाउनु हुन्छ, यी दादा पनि विद्यार्थी हुन्। देहधारी सबै विद्यार्थी हुन्। पढाउनेवाला शिक्षक विदेही हुनुहुन्छ। तिम्रोलाई पनि विदेही बनाउनु हुन्छ। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- देहको भान छोड्दै जाऊ। यी भवन आदि केही पनि रहने छैन। त्यहाँ सबैकुरा नयाँ मिल्नु छ, पछि गएर तिम्रोलाई धेरै साक्षात्कार हुने छ। त्यसतर्फ अणु बमद्वारा विनाश धेरै हुन्छ, यो त जानेका छौ। यहाँको लागि छ रगतका नदीहरू, यसमा समय लाग्छ। यहाँको मृत्यु धेरै खराब हुन्छ। यो अविनाशी खण्ड हो, नक्सामा हिन्दुस्तान त एक कुरा जस्तै देखिन्छ। ड्रामा अनुसार यहाँ त्यसको असर नै आउँदैन। यहाँ रगतका नदीहरू बग्ने छन्। अहिले तयारी गरिरहेका छन्। हुन सक्छ पछि गएर यिनलाई बमहरू पनि लोन दिन्छन्। तर ती बमहरू जो फ्याक्ने बित्तिकै दुनियाँ खतम हुन्छ, त्यस्ता बमहरूलाई कहाँ लोनमा दिन्छन् र! हल्का क्वालिटीका दिन्छन्। कामको चीज कहाँ कसैलाई दिइन्छ र! विनाश त कल्प पहिला जस्तै हुनु नै छ। नयाँ कुरा होइन। अनेक धर्मको विनाश, एक धर्मको स्थापना। भारतखण्ड कहिले विनाश हुन पाउँदैन। केही त बच्नु नै छ। सबै मरे भने त प्रलय भइहाल्छो नि। दिन-प्रतिदिन तिम्रो बुद्धि विशाल हुँदै जान्छ। तिम्रोलाई पढाइको धेरै

कदर रहन्छ। अहिले त्यति रिगार्ड कहाँ छ र त्यसैले त कम पास हुन्छन्। बुद्धिमा आउँदैन, कति सजाय खानु पर्नेछ फेरि आउन पनि ढिला आउने छन्। गिर्छन् भने गरेको कमीई चट हुन्छ। कालोको कालै रहन्छन्। फेरि उनीहरू खडा हुन सक्दैनन्। कति जान्छन्, कति जानेवाला पनि छन्। स्वयंले पनि बुझ्न सक्छन् यस हालतमा शरीर छुट्यो भने हाम्रो के गति होला। समझको कुरा हो नि। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी बच्चाहरू हौं शान्ति स्थापना गर्नेवाला, तिमीहरूमा नै अशान्ति भयो भने पद भ्रष्ट हुन्छ। कसैलाई पनि दुःख दिनु पर्ने आवश्यकता छैन। बाबा कति प्यारले सबैलाई बच्चे-बच्चे भनेर कुरा गर्नुहुन्छ। बेहदका बाबाले हुनुहुन्छ नि। सारा दुनियाँको उहाँमा ज्ञान छ तब त सम्झाउनु हुन्छ। यस दुनियाँमा कति प्रकारका दुःख छन्। धेरै दुःखका कुरा तिमीले लेख्न सक्छौ। जब तिमीले यो सिद्ध गरेर बताउने छौ तब सम्झन्छन् यो कुरा त बिल्कुल ठीक हो। यो अपार दुःखलाई त केवल बाबा बाहेक कसैले दूर गर्न सक्दैन। दुःखको लिस्ट भयो भने केही न केही बुद्धिमा बस्छ। बाँकी त सुनेको नसुने जस्तो गर्नेछन्, उनीहरूको लागि नै गायन छ, भैंडाले के जानोस् साजबाट... बाबा सम्झाउनु हुन्छ— तिमी बच्चाहरूलाई यस्तो फूल समान बन्नु छ। कुनै अशान्ति, गन्दगी हुनु हुँदैन। अशान्ति फैलाउनेवाला देह-अभिमानी हुन्, उनीहरूबाट टाढा रहनु छ। छुनु पनि छैन। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) जसरी पढाउनेवाला टिचर विदेही हुनुहुन्छ, उहाँलाई देहको भान छैन, यस्तो विदेही बन्नु छ। शरीरको भानलाई छोड्दै जानु छ। कुदृष्टिलाई बदलेर पवित्र दृष्टि बनाउनु छ।

२) आफ्नो बुद्धिलाई विशाल बनाउनु छ। सजायबाट छुट्नको लागि बाबाको र पढाइको कदर राख्नु छ। कहिल्यै पनि दुःख दिनु छैन। अशान्ति फैलाउनु छैन।

वरदानः— हिँड्दा - डुल्दा आफूद्वारा अष्ट शक्तिका किरणहरूको अनुभव गराउने फरिशतारूप भव जो धेरै मूल्यवान् बेदाग हीरा हुन्छ, त्यसलाई लाइटको अगाडि राख्यौ भने भिन्न-भिन्न रङ्ग देखाइदिन्छ। यसरी जब तिमी फरिशतारूप बन्छौ, अनि तिमीद्वारा हिँड्दा-डुल्दा अष्ट शक्तिहरूको किरणको अनुभूति हुन्छ। कसैलाई तिमीबाट सहनशक्तिको फिलिङ्ग आउँछ, कसैलाई निर्णय गर्ने शक्तिको फिलिङ्ग (अनुभव), कसै सँग कुन, कसै सँग कुन शक्तिको फिलिङ्ग आउँछ।

स्लोगनः— प्रत्यक्ष प्रमाण त्यो हो जसका हरेक कर्म सबैलाई प्रेरणा दिनेवाला हुन्छ।